

РЕЦЕНЗИЯ

От доц.д-р Таня Панайотова Градинарова, доцент по граждански процес в Юридически факултет на УНСС, член на научното жури за защита на дисертационния труд на Румен Николаев Георгиев, докторант в редовна форма на обучение към катедра „Гражданскоправни науки“ в Юридически факултет на Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“ на тема **„Прекратяване и приключване на изпълнителния процес“** за придобиване на образователната и научна степен **“доктор“** по професионално направление 3.6. Право (Граждански процес)

УВАЖАЕМИ ЧЛЕНОВЕ НА НАУЧНОТО ЖУРИ,

Със заповед № РД-21-118/18.01.2024 г. на Ректора на Пловдивския университет съм определена за член на научното жури за защита на дисертационния труд на Румен Николаев Георгиев на тема **„Прекратяване и приключване на изпълнителния процес“** за придобиване на образователната и научна степен „доктор“ по професионално направление **3.6. Право (Граждански процес)**, научна област **3. Социални, стопански и правни науки**.

1. Данни за дисертанта.

Докторантът е Румен Николаев Георгиев е магистър по право на Юридически факултет на ПУ „Паисий Хилендарски“ от 2017 г. От август 2020 г. до настоящия момент е вписан като адвокат в Адвокатска колегия – гр. Пловдив, а от юни 2022 г. е асистент по граждански процес в Юридическия факултет на ПУ „Паисий Хилендарски“.

2. Данни за докторантурата.

Представеният дисертационен труд е резултат от работата на Румен Николаев Георгиев като редовен докторант в професионално направление 3.6. Право, докторска програма „Граждански процес“ към катедра „Гражданскоправни науки“ на ЮФ на ПУ „Паисий Хилендарски“ с научен ръководител проф. д-р Силви Василев Чернев, като данни за датата и зачисляването му не са ни предоставени. Дисертационният труд е обсъден и допуснат до публична защита на заседание на катедра „Гражданскоправни науки“ на ЮФ на ПУ „Паисий Хилендарски“, проведено на 12.01.2024 г. При реализирането на дисертационната процедура са спазени изискванията на Закона за развитие на академичния състав на Република България, Правилника за прилагането му и Правилника за развитието на академичния състав на ПУ „Паисий Хилендарски“.

3. Данни за дисертацията и автореферата.

Представеният за защита дисертационен труд **„Прекратяване и приключване на изпълнителния процес“** от Румен Николаев Георгиев

представлява първи опит в българската процесуална литература за цялостно научно изследване, посветено на комплексните проблеми относно института на предсрочното приключване на изпълнителния процес, което процесуалната доктрина определя като прекратяване. Избраната тема има актуален характер поради нарастващата значимост на изследвания институт в съвременността и способства за научното ѝ осветляване. Проблематиката в съчинението представлява интерес не само от теоретично гледище, но има практическо значение, като е полезна и за правоприлагането.

Дисертационният труд е в обем от **206 страници**, включително съдържание, използвана литература и съдебна практика. В края на съчинението са посочени общо 51 заглавия като цитирана литература, от които 5 чуждестранни източника. Използваният от докторанта научен апарат намирам за недостатъчен, особено като се има предвид, че препратките са предимно към учебни курсове. Този недостатък проличава особено съществено при опита за изследване на същността на погасителната давност, който е основен за гражданското право и разликите на института с този на перемпцията (*глава трета, с. 113-114*), при който дисертантът не е ползвал и анализирал научни източници от утвърдени автори. В част от дисертацията (напр. *с. 67 – 68*) не са коректно цитирани и реферирани възпроизведените от други автори постановки. Недостатъчно прецизно е и цитирането на литературните източници.

В структурно отношение съчинението съдържа **увод, четири глави и заключение**, в което дисертантът се е опитал да систематизира, а всъщност е повторил основните изводи на изследването, които се съдържат и в неговите систематични части. Структурирането на дисертацията не е сполучливо, между тях няма баланс. Авторът не е предложил критерий за обособяване на структурните части на дисертацията и обединяването в една глава на съществено различаващи се основания, каквито са тези по инициатива на вискателя (чл.433, ал.1, т.2 ГПК) и по преценка на съдебния изпълнител, неправилно наречена от автора „почин, по чл. 433, ал.1, т.5 и т. 6 ГПК в обща глава втора. Тя е с обем само **от 27 страници**. Най-очевиден е дисбалансът при глава четвърта, посветена според темата на дисертационния труд на втория институт – приключването, **която обхваща само три страници и всъщност не отговаря на изискванията за самостоятелна структура**. Предложенията за усъвършенстване на правната уредба са направени систематично в отделните глави, като същите са повторени в заключителната част на съчинението. В увода дисертантът е очертал научните задачи на разработката, определил е нейната цел като *„да изведе на преден план някои от най-съществените проблеми, свързани с приключването и прекратяването на изпълнителното производство по ГПК с практическа насоченост и „задълбочен критичен преглед на формираната съдебна практика“* (с. 8) и е посочил използваните научни методи на изследване (*пак там*). Така

посочената цел на дисертацията всъщност има за свой резултат коментарен, а не изследователски характер на труда, като изложението в доста части има чисто опознавателен, а не научен характер. Прави впечатление противоречието между посочената цел и очертаната от дисертанта научна новост на труда, която според него се състои в *„първото задълбочено изследване в българската правна литература на проблемите на прекратяването на изпълнителното производство по ГПК“* (нак там), в която вторият институт, посочен в заглавието на съчинението – приключването, липсва.

Изложението всъщност се състои от **изследване на отделни проблеми**, избрани от автора, при прилагане на основанията за прекратяване на изпълнителния процес, без да е обхванат институтът в цялост. Поставената тема на дисертацията освен че налага анализ и на втория институт - този на приключването, какъвто в труда липсва, предполага изследване на правните последици на прекратяването, т.е. следва да бъдат разисквани и проблемите при прилагането на чл.433, ал.3 до ал. 5 ГПК, които са сведени от автора до разсъждения относно *„обратно действие обезсилване на изпълнителните действия“* (напр. на с. 80) и характера на постановлението за прекратяване (с.75-78; с.106-107). Първата глава, озаглавена *„Прекратяването на изпълнителното производство поради погасяване на изпълняемото право или настъпила процесуална недопустимост“* съдържа възпроизвеждане на общоприети и известни постановки (напр. на с. 26-27, с. 30-32, с.40-41, с. 46-49), без изясняване на основното за труда понятие за прекратяване на изпълнителния процес, без съпоставяне и открояване на неговите различия с други институти (с.10-11). В нея се разглеждат избирателни хипотези и проблеми на прилагането на основанията по чл. 433, ал.1, т.1, т.3, т. 4 и т.7 ГПК, без да е посочен критерий за избора на автора, с изключение на извънсъдебното прихващане в обхвата на основанията по чл. 433, ал.1, т.1 ГПК. Тя съдържа и несвързано с темата на дисертацията и темата на главата отклонение от изследвания предмета в частта относно погасителната давност в заповедното производство (с. 45- 62), без аргументи защо този материалноправен институт се разглежда в обхвата на основанията по чл. 433, ал.1, т. 4 ГПК. Всъщност проблемът за прилагане на погасителната давност тук е поставен от автора през призмата на ретроактивното действие на исковата молба за предявяване на вземането (чл. 422, ал. 1 ГПК), а не с оглед темата на дисертационния труд и е без връзка с нея. Дисертантът е посочил и предложения *de lege ferenda*, които нямат връзка с очертания от него предмет на изследване (с. 56; с. 58, с.62), като е допуснал смесване между институтите на погасителната давност и правните последици на предявяването на иск спрямо нея, от една страна и прекъсването на давността при изпълнителни действия в рамките на висящ изпълнителен процес, от друга. В изложението, посветено на основанията по чл. 433, ал.1, т.7 ГПК(с. 62-69), всъщност липсва изследване на предпоставките за

прекратяването според правилото, а е налице схематично изложение относно исковете по чл. 439 и чл. 440 ГПК, което е изцяло извън темата, липсва и анализ на проблема доколко изброяването на исковете в нормата има изчерпателен характер. Невярно е тълкуването от автора на мотивите и диспозитива по т. 4 от *Тълкувателно решение № 3/2015 от 10.07.2017 г. по тълк.д.№ 3/2015 г., ОСГТК на ВКС* относно обхвата на разпоредбата по чл. 440 ГПК и извода, че тя се отнасяла и до непарично притезание за предаване на движима вещ (с.67). Напротив, в мотивите изрично е подчертано, че обхватът е ограничен до изпълнение на парично притезание. В изложението, посветено на основанието за прекратяване „обезсилване на изпълнителния лист (чл. 433, ал.1, т. 3 ГПК) авторът е посочил, че ще се изследва само „най-честите хипотези на обезсилване“ (с. 70), без да се аргументира, като изложението не е обхватно и проблемите при прилагане на това основание остават недоразвити. Глава втора със заглавие „Прекратяване на изпълнителния процес по искане на взыскателя или по почин на съдебния изпълнител“ обхваща **само 27 страници** (с. 81-108), които са достатъчни за научна студия, но не и за обособена част на дисертационен труд. Посочването в заглавието, че прекратяването се осъществява „по почин“ на съдебния изпълнител, е непрецизно, като може да остави впечатление, че се извършва при служебно прилагане. Безспорно е, че в тези случаи съдебният изпълнител има право на преценка за прилагане. Изложението относно основанието за прекратяване по искане на взыскателя (чл. 433, ал.1, т.2 ГПК, с. 82-95) има коментарен, а не научен и изследователски характер и е почерпено от част от проблемите в практиката. В него също се съдържа възпроизвеждане на общоприети постановки в теорията и преразказване на законови текстове, включително ДОПК, като материята за видовете присъединени взыскатели и начина на присъединяването им в изпълнителното производство е изцяло извън темата на дисертацията (с. 86 – 88). Част от изведените от автора в тази глава проблеми въобще не се поставят, тъй като вече са разрешени по аргумент от мотиви на тълкувателни актове (напр. посоченият от автора проблем на с. 93 под т.1.2. за правото на съдебния изпълнител да откаже да прекрати производството поради неплатени такси), други следват изрично от предвиденото в закона и не са дискуссионни (правото на взыскателя да обжалва постановлението за прекратяване, прогласено в чл. 435, ал.1, т.3 ГПК), а трети, които са актуални, остават схематично представени и недоразвити като виждане и аргументи (допустимостта на прекратяването по искане на взыскателя спрямо един длъжник - с. 93 – 94). Изложението, посветено на основанието по чл. 433, ал.1, т.5 ГПК (с. 95-100) е схематично и съдържа по-скоро житейски, а не правни разсъждения. Липсва изследване на предпоставките за прилагане на това основание в съдебната практика, както и собствени аргументи на автора за поддържаното от него виждане, че то се прилага изцяло по почин на изпълнителния орган. В

разсъжденията по основанията по чл. 433, ал.1, т.6 ГПК има доста части, които са изцяло извън темата – напр. за „пропуски в уредбата“ относно освобождаването от такси, което е материя по чл. 83, ал.2 ГПК и чл. 81 ЗЧСИ, а не в обхвата и условията за прилагане на посоченото като заглавие на тази част основание (с. 101-102). Намирам изцяло несвързан с темата на дисертацията и разисквания от автора проблем за авансовите такси при държавните и частните съдебни изпълнители (с. 103 – 106), а и той е разрешен с постановките на *Тълкувателно решение № 2/2013 от 26.06.2015 г. по тълк.д.№ 2/2013 г., ОСГТК на ВКС*, чиито постановки буквално са възпроизведени от докторанта на с. 103 до с. 105 от труда. Авторът на с. 105 се позовава, че от извършеното тълкуване могат да бъдат изведени „няколко основни специфики на това основание“, но в следващото изложение те не се посочват и не се съдържат. Напротив, то съдържа разсъждения по въпроси, по които няма спор, напр. дали постановлението за прекратяване при това основание има декларативен или конститутивен характер, наречен от автора неprecizно „ефект“ (с.106-107), чието включване в труда намирам за излишно. Глава трета, озаглавена „*Прекратяване на изпълнителния процес на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК – перемпция*“ съдържа прилично изложение относно същността на перемпцията, което намирам за недостатъчно аналитично (с. 111 - 112), както и добро и систематично изложение относно началния момент, спирането и прекъсването на двата срока – погасителната давност и перемпцията, разгледани през призмата на някои от различните видове изпълнителни основания, макар и да не ги обхващат изцяло (с. 124 – 136). При разглеждането на историческото развитие при прилагане на института на погасителната давност при висящ изпълнителен процес е допуснато ненужно възпроизвеждане на становища в съдебната практика и законови текстове при наличие на вече произнесено тълкувателно решение, а именно *Тълкувателно решение № 3/2020 от 28.03.2023 г. по тълк.д.№ 3/2020 г., ОСГТК на ВКС* (с. 118 – 122). В отделни части от нея се съдържат ненужно възпроизвеждане дословно на мотивите по т. 10 от тълкувателния акт, както и опит да се мотивира собствено виждане на автора, в който отново се възпроизвеждат тези мотиви (с. 135-136). Изложението на с. 138 до с. 145 намирам за възпроизвеждащо познати и утвърдени положения в теорията и съдебната практика за разликите между исков и изпълнителен процес и в този смисъл за излишно, а и то не е достатъчно систематично и ясно откъм прокарвана от автора теза. Същата бележка може да бъде отправена и към частта от с. 148 до с. 150, която съдържа ненужно възпроизвеждане на известни постановки за образуване на изпълнителното производство, по които авторът не предлага анализ. Изцяло без връзка с темата на дисертационния труд е начинът на определяне на местната компетентност при образуване на изпълнителното производство (с. 151 - с. 155). Подобно е изложението, в което се възпроизвеждат утвърдени становища в теорията относно порочните съдебни актове и пороците

при правните сделки, което представлява отклонение от темата (с. 159-161). Дискутирани са чисто технически, а не правни проблеми, които не следва да са част от научно съчинение (напр. този за „изтегляне на изпълнителния лист“ на с.166), както и технически подробности при образуването на изпълнително дело, които нямат място в подобен труд, който има научен, а не коментарен характер (с.168-169). Глава четвърта е озаглавена „Приключване на изпълнителния процес“ и обхваща само три страници (с. 173-175). Изложението, обхванато от нея, е повърхностно и всъщност не е посветено на приключването. В този смисъл както заглавието на дисертацията, така и на глава четвърта, коренно се отклонява от съдържанието им. То е с опознавателен характер, в него се преповтарят известни и възприети в процесуалната доктрина положения, преповтаря се виждането на автора за прекратяването на изпълнителното производство, което не е прецизно (с.174). При разглеждането на разликите между разпореждането и постановлението като актове на съдебния изпълнител не е взето предвид правилото на чл. 434, ал.1 ГПК. **Тази глава не отговаря на изискванията за самостоятелна структурна част на труда нито по обем, нито по съдържание.** Същевременно приключването като институт създава проблеми при правоприлагането в съдебната практика и се нуждае от теоретично осветляване, което е подценено от дисертанта. Заключение съдържа повторение на обхвата на структурните части на труда, преповтаряне на изводи, които дисертантът е направил в предходните части на изложението, както и повторение на предложения de lege ferenda (с. 176-194).

Авторефератът на дисертацията е в обем от 32 страници и отговаря на формалните изисквания, като отразява съдържанието на разработката. В него се съдържа и справка на за научна новост (с. 6-7), както и очертаването от докторанта на виждането му за приноси (с. 30-31). В началото на автореферата са посочени актуалността на изследването, предмета, целта, като е посочена и методологическата му основа (с. 3-7).

Представеният дисертационен труд съдържа общи достойнства и практико-приложни резултати.

3.1. Темата е сполучлив избор и предоставя възможност на нейния автор за задълбочен анализ и осветляване на теоретичните и практически проблеми, които се пораждат в правоприлагането при прекратяването на изпълнителния процес. Тя се отличава с несъмнена актуалност, теоретична и практическа значимост, за която свидетелстват тълкувателните решения на ОСГТК на ВКС в материята, както и висящото пред ОСГТК тълкувателно дело № 2/2023 г., подчертана правилно от докторанта.

3.2. Дисертационният труд разкрива теоретични познания по темата, познаване и анализ на правната уредба у нас, а също и в исторически контекст.

Разработката съдържа полемика и анализиране на част от проблемите и различните становища по тях в теорията и съдебната практика.

3.3. Изложението представя в последователност изследване само на основанията за прекратяване при поставената тема, и то на избрани от докторанта проблеми, като не е постигнат добър баланс в акцентите на разглежданата проблематика. В части от труда авторът показва възможност за самостоятелно мислене и обосноваване на поддържаните практико-приложни тези.

3.4. Дисертационният труд показва характеристиките на практически продукт с добри качества. В част от труда поставените на обсъждане отделни проблеми и предложения са систематично поднесени.

4. Научни приноси. Дисертационният труд съдържа конкретни приносни моменти с научно-приложен характер:

4.1. Разработката е първи опит в българската процесуална литература за научно-приложно изследване, посветено на проблемите относно основанията за прекратяване на изпълнителния процес и свързаните с тях проблеми. В някои места от съчинението се съдържа приличен исторически анализ на правната уредба и различните становища по част от проблемите, предмет на труда (с.84-86, с.108-109).

4.2. Интересно и последователно е изследването, посветено на разграничението между институтите на перемпцията и погасителната давност, основанията за спиране и прекъсване на двата срока, разгледани през призмата на някои от различните видове изпълнителни основания (с. 124- 136).

4.3. Сполучливо и с практико-приложни резултати е изложението в частта на прилагането на перемпцията и началният момент за нея при солидарни длъжности (с. 162-166). Авторът е анализирал някои решения от практиката на ВКС в материята, като е направен опит за обосноваване на собствено становище по този актуален въпрос, поставен и в рамките на тълкувателно дело № 2/2023 г. на ОСГТК на ВКС.

4.4. Добре структурирана и с научно-приложни приносни моменти е разработката в частта, посветена на проблема относно допустимостта с предприети действия след настъпила перемпция да се прекъсва погасителната давност (с. 146-148, с. 156-158), полемизирането с едно решение на ВКС, дало повод за образуване на тълкувателно дело № 2/2023 г. на ОСГТК на ВКС, както и обосноваването на авторова теза за ненастъпване на правната последица „прекъсване“, когато действието е предприето след настъпила перемпция по силата на закона. Макар анализът на автора да е ограничен само до едно от решенията на ВКС, а не до двете групи становища, изразени в актове на върховната инстанция, дали повод за образуване на тълкувателно дело № 2/2023 г. на ОСГТК на ВКС, той е подкрепен с достатъчно аргументи.

4.5. Подкрепа заслужава и опита да се обособят в отделни части на изследването след изложението конкретни изводи от анализираната проблематика (с. 169-172), което създава прегледност на изложението.

5. **Критични бележки и препоръки.** По представения дисертационен труд могат да бъдат отправени препоръки, които да послужат на автора при бъдещото му научно развитие. Извън отбелязаните по-горе, те включват:

5.1. Съдържанието на разработката се отклонява от посочената тема. Поставената тема на дисертацията налага анализ института на приключването на изпълнителния процес, който липсва в труда. При института на прекратяване не са обхванати проблемите за правните му последици, а съдържанието на съчинението е ограничено до отделни проблеми при прилагане на основанията за прекратяване.

5.2. Избраната структура не е удачна, тъй като е твърде небалансирана. Обособяването на самостоятелна глава четвърта не отговаря на изискванията за структурна част на дисертационен труд. Части от изложението съдържат ненужен преразказ и възпроизвеждане на възприети в теорията виждания, както и тълкувателни постановки от практиката на ВКС, без самостоятелен анализ (с. 26-28; с. 40-41, 46-49, с. 68-69, с. 71-73, с. 77-78, с.118 - 122, с. 135-136, с. 148-150, с. 159-161), който е препоръчително да бъде избягван при научно изследване от такъв характер. Други части от разработката намирам, че не са във връзка с поставената тема за изследване (с. 46-49, с. 45-62, с. 63-66, с. 67-69, с. 86 - 88, с. 103-106, с. 151 -155, с. 159-161). Трудът би спечелил, ако анализът и извеждането на спецификите в изследвания институт на прекратяването не се ограничат само до основанията, а обхванат и правните му последици, вместо да се повтарят общоизвестни и възприети виждания в процесуалната доктрина и тълкувателната практика на ВКС.

5.3. Неясни и недоразвити са тезите на докторанта относно отпадането с обратна сила на извършените до прекратяването действия (с.79-81, с. 107, с. 146). Това виждане като правни аргументи е обосновано само с тълкувателните постановки по т.1 от *Тълкувателно решение № 4/2017 от 11.03.2019 г. по тълк.д.№ 4/2017 г., ОСГТК на ВКС* (с.79-81), които не са приложими за всички основания за прекратяване, а то не е ново в процесуалната доктрина и се поддържа от автори, чиито становища не са намерили отражение в докторския труд. Неясно остава и виждането на автора относно правните последици на прекратяването при основанията по чл. 433, ал.1, т.3 ГПК, при което не са разграничени различните случаи на обезсилване на изпълнителния лист. При прекратяването на основание чл. 433, ал.1, т.6 ГПК авторът категорично е заявил, че *“ефектът на извършените до прекратяването изпълнителни действия”* не отпада (с. 107), като виждането му не е достатъчно обосновано, а ползваният довод, че след като има преценка на съдебния изпълнител при прекратяването, то изпълнителните действия не отпадат

с обратна сила, е неприемлив и неубедителен. По мое мнение, разликите в изразените становища на автора относно правните последици на извършените до прекратяването изпълнителни действия се състои в недоразбиране на понятието за изпълнително действие, в което безспорно се включват наложените при образуване на изпълнението обезпечителни мерки. Ако приемем, че те запазват действието си за периода от налагането им до прекратяването, ще накърним съществено правата на частноправните субекти в гражданския оборот. Мнението на дисертанта за запазване валидността на извършените до прекратяването поради перемпция изпълнителни действия също е неприемливо, тъй като се смесват недопустимо понятията „вдигане на възбрани и запори“ и „отмяна на запори и възбрани“, като не е направено разграничение за кои действия разсъждава авторът в частта, посветена на основанията за прекратяване (с. 146). Законовите правила, в които се съдържа уредба на последиците от прекратяването – чл. 433, ал. 3 до ал. 5 ГПК, изискват задълбочено изследване и обосновани изводи в тази материя, които не са намерили израз в представения труд.

5.4. Неприемлив е и критерият, който авторът въвежда, за разграничение на правното естество на постановлението за прекратяване – декларативно или конститутивно (с. 75- 78) и който според него се състои в правото на съдебния изпълнител да преценява дали да прекрати производството или не. Именно поради този неправилен критерий е обосновава и неправилна теза за характера на този акт при основанията по чл. 433, ал.1, т.1 ГПК, която, ако се приеме, би означавало да бъде оправомощен изпълнителния орган да преценява дали изпълняемото право е погасено преди образуване на изпълнителния процес.

5.5. Неприемливо и необосновано намирам и становището за нищожност на извършените след настъпила перемпция действия и актове на изпълнителния орган (с. 158-161). Мисля, че авторът недостатъчно добре е обмислил и преценил разликите при използваните термини и същността на порочните актове в исковия и изпълнителния процес, които са коренно различни.

5.6. Значителна част от предложенията *de lege ferenda* също не могат да бъдат споделени (с.28, с.35, с. 56, с. 58, с. 62, с.131, с. 177, с.178; и други), или излизат извън предмета на труда, като например промяната на чл. 115, ал.1 ЗЗД с допълнителна буква "з", *която като смислово съдържание да гласи, че давността не тече във всички случаи, в които кредиторът е обективно възпрепятван да предприема действия за удовлетворяване на притезанието си*“ (с. 126). тези, които намирам за разумни, не са достатъчно обосновани с научни аргументи, като напр. предложението за отпадане на основанията по чл. 433, ал.1, т. 5 ГПК (с. 100). Категорично е неприемлива е тезата да се допусне издаване на втори оригинал на изпълнителен лист с отбелязване (с.167), не споделям и предложението на дисертанта *de lege ferenda* възможността издаването на втори изпълнителен лист изрично да се уреди в законодателството, като се прилага

постановлението на съдебния изпълнител за прекратяване. Не могат да бъдат споделени и множеството предложения за постановяване на поредното тълкувателно решение от ВКС в материята на изпълнителното производство, чиито проблеми бяха усложнени именно поради противоречие в до момента постановените тълкувателни актове.

5.7. В част от разработката са използвани непрецизни изрази, които следва да се избягват при съчинение с научен характер, като например: броенето на срока се „рестартира“ (с. 131), „тури кръст“ на с. 147.

6. **Публикации.** В справката си за изпълнение на минималните национални изисквания по чл. 26 от ЗРАСРБ авторът е посочил четири публикации по темата на дисертацията като публикувани в нереферирани списания с научно рецензиране или публикувани в редактирани колективни томовете. Докладите на дисертанта са ни изпратени, но не са изпратени доказателства за публикуването им и за характера на изданията, в които то е осъществено.

Публикациите по темата на дисертационния труд са с научно-приложна стойност, възприетите с тях виждания на автора са възпроизведени в завършения текст на разработката, дори буквално, като на с. 34 от нея се реферира като „изложениите в този доклад доводи“. Дисертантът показва научно израстване през годините. Броят на публикуваните съчинения по темата на дисертационния труд изпълнява изискванията на Правилника за развитието на академичния състав на Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“.

7. **Заключение.**

За защита е представено практико-приложно изследване в българската процесуална литература на част от проблемите при прилагане на основанията за прекратяване на изпълнителното производство. Дисертационният труд отговаря на изискванията, предвидени в чл. 6 от Закона за развитието на академичния състав в Република България, на Правилника за прилагането му и на чл. 32, ал.1 от Правилника за развитието на академичния състав на Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“, тъй като отразява достатъчни теоретични познания на докторанта по специалността, в някои части разкрива способностите му за самостоятелно научно мислене и подход към проблематиката, включена в предмета на изследване.

По тези съображения давам своята **положителна оценка** и предлагам на членовете на научното жури да гласуват положително, за да придобие дисертантът **Румен Николаев Георгиев образователната и научна степен “доктор“ по професионално направление 3.6.Право, научна специалност граждански процес, научна област 3. Социални, стопански и правни науки.**

гр. София, 25.03.2024 г.

Рецензент :